

Sygn. akt VI GC 920/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2022 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. W.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz powódki A. W. kwotę 9 136,79 złotych (dziewięć tysięcy sto trzydzieści sześć złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 4 409,55 złotych za okres od dnia 21 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty,
- 4 409,55 złotych za okres od dnia 10 lutego 2021 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz powódki A. W. kwotę 2 317 złotych (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 920/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 lipca 2021 roku powódka A. W. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwoty 9 136,79 złotych wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 4 409,55 złotych za okres od dnia 21 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty i 4 409,55 złotych za okres od dnia 10 lutego 2021 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że strony łączyła umowa, zgodnie z którą powódka była zobowiązana do prowadzenia ksiąg rachunkowych i spraw kadrowo – płacowych pozwanego, a pozwany do zapłaty wynagrodzenia. W związku z wykonaniem umowy powódka za usługi świadczone w miesiącu grudniu 2020 roku i styczniu 2021 roku wystawiła faktury numer (...), których pozwany nie uregulował. Na kwotę dochodzoną pozwem składała się także kwota 317,69 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności stanowiąca równowartość kwoty 70 euro.

Nakazem zapłaty z dnia 04 sierpnia 2021 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI GNC 2975/21 starszy referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił w całości żądanie pozwu.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. domagał się oddalenia powództwa podnosząc, że powódka nie wykonała zleconych jej prac, wypowiedzenie umowy dokonane przez nią nie było skuteczne, a wystawione przez nią faktury były kwestionowane przez pozwanego tak co do zasady, jak i wysokości, czego konsekwencją było zwrócenie ich powódce z wnioskiem o korektę do kwoty zero złotych. Pozwany zarzucił także, że powódka wbrew treści łączącego strony stosunku prawnego nie podjęła próby mediacji lub innego pozasądowego rozwiązania sporu przed wszczęciem postępowania sądowego, jak również, że bezpodstawnie żąda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, w sytuacji gdy strony w umowie przewidziały wyłącznie odsetki ustawowe. Pozwany podniósł także zarzut niesprecyzowania tez dowodowych w punkcie IV pozwu dla wniosku dowodowego z dokumentów załączonych do pozwu oraz niewskazania przez powódkę, który konkretnie dowód został zawnioskowany na dany fakt, jak też brak wyszczególnienia przez nią faktów, które miały zostać wykazane tymi dowodami.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 czerwca 2020 roku A. W. jako zleceniobiorca zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. jako zleceniodawcą umowę w sprawie usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych i spraw kadrowo – płacowych. Przedmiotem umowy było prowadzenie ksiąg rachunkowych zleceniodawcy, prowadzenie spraw kadrowo – płacowych pracobiorców zleceniodawcy, prowadzenia sprawozdawczości urzędowo – statystycznej zleceniodawcy, archiwizacji poświadczonych kopii dokumentacji rejestrowej i pracowniczej, nadzoru w sprawach finansowo – księgowych w zakresie oceny dostarczanej dokumentacji finansowej, płacowej, kadrowej i magazynowej, a także inne sprawy wykraczające poza ten zakres dotyczące obsługi księgowej i podatkowej na zasadach wynikających z odrębnie ustalonych pisemnych uzgodnień stron (§ 1).

Miejscem prowadzenia ksiąg i archiwizacji dokumentacji księgowej za bieżący rok obrotowy, dokumentacji kadrowo – płacowej, urzędowo- statystycznej było biuro zleceniobiorcy, przy czym nie dotyczyło to zasobów informatycznych gromadzonych w programie (...) (§ 2).

W zakresie spraw kadrowo – płacowych umowa przewidywała, że A. W. przyjmuje do wykonania zakres prac ujęty w § 3 umowy, tj.: prowadzenie dokumentacji pracowniczej (z wyłączeniem określania zakresu czynności, uprawnień i odpowiedzialności pracowników, ewidencji godzinowej czasu pracy, kontroli ważności okresowych badań lekarskich, jak również szkoleń BHP); zgłaszanie i wyrejestrowywanie z ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych pracobiorców, członków ich rodzin oraz aktualizowanie zgłoszeń ubezpieczonych i płatnika składek; dokonywanie zgłoszeń do Państwowej Inspekcji Pracy faktu zatrudnienia pracowników przez zleceniodawcę; naliczanie składników wynagrodzeń i świadczeń należnych z ZUS zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami oraz zakładowym regulaminem pracy i wynagradzania; naliczanie potrącenia z wynagrodzeń i innych nieodpłatnych lub częściowo odpłatnych świadczeń dla pracobiorców i osób niebędących pracobiorcami składek ZUS i podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia, zgodnie z obowiązującymi przepisami; przekazywanie zleceniodawcy informacji o wysokości zobowiązań na ten podatek, pod warunkiem przekazania przez zleceniodawcę kompletu dokumentów i informacji umożliwiających sporządzenie list płac, przy czym strony przyjęły, że dopuszczalne jest przekazanie informacji drogą mailową; sporządzanie w systemie Płatnik miesięcznych deklaracji dla ZUS, a także raportów imiennych ubezpieczonych; sporządzanie sprawozdawczości dla urzędu skarbowego w zakresie deklaracji PIT-4R i informacji PIT-11; ewidencjonowanie świadczeń należnych z ZUS i składanie w tym zakresie sprawozdawczości; składanie rocznej deklaracji w celu obliczenia należnej składki na ubezpieczenie wypadkowe; prowadzenie indywidualnych kartotek wynagrodzeń, kart zasiłkowych oraz kartotek urlopowych; sporządzanie sprawozdań dla GUS z zakresu zatrudnienia oraz wynagrodzeń; sporządzanie deklaracji PFRON; przygotowywanie informacji niezbędnych do wystawienia pracownikom świadectw pracy, informacji o zaległych urlopach i zaświadczeń o zatrudnieniu i wysokości otrzymywanego przez pracobiorców wynagrodzenia.

Za wykonywanie powyższych czynności strony uzgodniły wynagrodzenie ryczałtowe naliczane od jednego pracownika w wysokości 45 złotych netto miesięcznie (w przypadku członka zarządu, umowy zlecenie bez ZUS, umowy o dzieło

– 35 złotych netto, a przypadku pracownika lub zleceniobiorcy pracującego za granicą na podstawie oddelegowania lub delegacji – 55 złotych netto, § 3 ust. 16).

W zakresie rachunkowości zleceniodawcy umowa przewidywała: prowadzenie księgowości w programie (...) i modułach pomocniczych dla środków trwałych, wynagrodzeń oraz dodatkowych ewidencji dla celów kontrolnych i sprawozdawczych; prowadzenie ksiąg rachunkowych zgodnie z ustawą o rachunkowości, z wyłączeniem kont ksiąg pomocniczych dla towarów własnych i obcych, o których mowa w art. 13 w zw. z art. 16 i 17 tej ustawy; sporządzenie na bieżąco w oparciu o otrzymane i sprawdzone merytorycznie dokumenty zapisów w księgach rachunkowych zgodnie z art. 23 ustawy o rachunkowości; sporządzanie dokumentów wewnętrznych w rozumieniu ustawy o VAT dotyczących towarów nabytych w krajach UE, towarów przekazanych nieodpłatnie oraz towarów określonych jako import usług; sporządzanie na moment bilansowy dokumentów potwierdzenia sald z odbiorcami (inventaryzacja rozrachunków), poleceń księgowania dla operacji rozliczeniowych i nietypowych wymaganych ustawą o rachunkowości; sporządzanie śródrocznych wstępnych zestawień w okresach kwartalnych w postaci rachunku wyników oraz bilansu (bez wyceny bilansowej); gromadzenie w sposób usystematyzowany zbiorów dokumentów, w tym m. in. dowodów sprzedaży, dowodów kasowych przychodowych z wyłączeniem paragonów fiskalnych, dowodów bankowych, dowodów zakupu towarów, dowodów związanych ze środkami trwałymi i wyposażeniem, dokumentów kadrowo – płacowych, pozostałych dokumentów kosztowych, poleceń księgowania, wybranych dokumentów magazynowych oraz dokumentów inventaryzacyjnych; sporządzanie i archiwizowanie statystycznych i podatkowych sprawozdań składanych do organów; sporządzanie i aktualizowanie zgłoszeń do organów skarbowych, ZUS i US.

Umowa przewidywała, że sporządzanie dodatkowych zestawień, zgodnie z wytycznymi zleceniodawcy podlegać będzie odrębnej opłacie, uzależnionej od pracochłonności danych, w wartości nie niższej aniżeli 100 złotych za każdy raport (§ 4 ust. 1 – 9 umowy).

A. W. zobowiązana była również do sporządzania z ksiąg sprawozdań wymaganych ustawami: o rachunkowości i podatkowymi oraz innymi przepisami prawa gospodarczego, w tym rocznego sprawozdania finansowego obejmującego: bilans, rachunek zysków i strat – wariant porównawczy, wprowadzenia do sprawozdania finansowego oraz informację dodatkową (pod warunkiem udzielenia przez zleceniodawcę odpowiedzi na wybrane i istotne zagadnienia niewynikające wprost z systemu księgowego). Za sporządzenie czterech kompletów rocznego sprawozdania finansowego (2 komplety dla spółki, komplet dla US oraz KRS), obok wynagrodzenia za grudzień, ustalono dodatkowe wynagrodzenie w wysokości jednokrotności aktualnej, całkowitej wartości świadczonych usług. Podstawą naliczenia wynagrodzenia jest ostatni miesiąc roku obrachunkowego, którego sprawozdanie dotyczy, w wartości nieuwzględniającej zastosowanych rabatów. W przypadku, gdy sprawozdanie podlegać będzie badaniu przez audytora, koszt jego sporządzenia nie może być niższy niż 1 500 złotych. Koszt konsolidacji sprawozdania wynosił 1 000 złotych. Płatność za wymienione prace nastąpić miała do dnia przekazania sprawozdania do zarządu celem opracowania sprawozdania opisowego z działalności spółki i złożenia kompletu wskazanym organom.

A. W. zastrzegła sobie prawo do wstrzymania prac związanych z przygotowaniem rocznego sprawozdania finansowego do czasu całkowitego rozliczenia ewentualnych zaległości w rozliczeniach ze zleceniodawcą (§ 4 ust. 10 umowy).

Obowiązki zlecającego określono w § 8 umowy. Jednym z nich było udostępnienie przez niego zleceniobiorcy w ramach umowy połączenia z bazą (...) poprzez pulpit zdalny w sieci lokalnej z zainstalowanym, bieżąco aktualizowanym oprogramowaniem C. (...), dla wszelkich modułów będących na jego utrzymaniu, poprzez adres zewnętrzny lub (...) (ust. 20).

Zgodnie z § 11 umowy wynagrodzenie A. W. przewidziane w umowie płatne było do końca miesiąca za poprzedni miesiąc rozliczeniowy, a jego wysokość zależała od liczby dokumentów podlegających księgowaniu, przy założeniu księgowania dokumentacji w liczbie do 10 sztuk – wynagrodzenie w kwocie 500 złotych netto, w liczbie od 11 do 20 sztuk – wynagrodzenie w kwocie 700 złotych netto, w liczbie od 21 do 40 sztuk – wynagrodzenie w kwocie 900 złotych netto, w liczbie od 41 do 80 sztuk – wynagrodzenie w kwocie 1 000 złotych netto, w liczbie od 81 do 110

sztuk – wynagrodzenie w kwocie 1 300 złotych netto, w liczbie od 111 do 150 sztuk – wynagrodzenie w kwocie 1 600 złotych netto, w liczbie od 151 do 190 sztuk – wynagrodzenie w kwocie 1 800 złotych netto. Wysokość wynagrodzenia wzrastać miała o 300 złotych za każde kolejne 50 sztuk dokumentów. Powyższe wynagrodzenie nie obejmowało ryczałtowego wynagrodzenia za obsługę kadrowo – płacową. Zgodnie z umową, wyciąg bankowy traktowany był jako jeden dokument dla 10 transakcji przelewowych, zaś każda transakcja walutowa traktowana była jako dwa dokumenty, z uwagi na konieczność przewalutowania wartości (§ 11 ust. 1 umowy).

Należność za usługi miała być dokumentowana fakturą bez podpisu odbiorcy, wystawianą do ostatniego dnia miesiąca (§ 11 ust. 4 umowy). Bieżące fakturowanie miało następować w miesiącu po faktycznej realizacji usługi, która dotyczyła księgowania miesiąca już zakończonego (§ 14 ust. 2 umowy). Na wypadek opóźnienia w płatnościach A. W. uprawniona była do naliczenia odsetek ustawowych (§ 11 ust. 7 ustawy).

Zgodnie z umową za prace związane ze sporządzeniem rocznego sprawozdania finansowego (bilansem) i innych sprawozdań składanych do ZUS, urzędu skarbowego, a także związanych z uzyskaniem ksiąg i przygotowaniem dowodów księgowych do archiwizacji odpłatność określał § 4 ust. 8 stanowiący, że śródroczne wstępne zestawienia, w okresach kwartalnych w postaci rachunku wyników oraz bilansu rozliczane były w ramach opłaty miesięcznej.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony począwszy od miesiąca stycznia 2020 roku (§ 14 ust. 1 w zw. z § 13 ust. 15 umowy), a strony miały prawo ją wypowiedzieć bez podawania przyczyny wypowiedzenia z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia (§ 13 ust. 17 umowy). Niezależnie od powyższego zleceniobiorca uprawniony był rozwiązać umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia w przypadku braku płatności wynagrodzenia za okres dłuższy aniżeli miesięczny (§ 11 ust. 9 w zw. z § 11 ust. 1 umowy).

Wszelkie spory mogące wynikać z wadliwej realizacji bądź zaniechania zobowiązań strony zobowiązały się rozwiązywać w drodze mediacji (§ 13 ust. 18 umowy). Dla zmian, uzupełnienia i rozszerzenia treści umowy strony przewidziały formę aneksu (§ 13 ust. 19 umowy).

umowa z dnia 09 czerwca 2020 roku – k. 13-27 akt

Współpraca stron odbywała się w ten sposób, że przekazane A. W. dokumenty księgowe były weryfikowane pod względem formalnym i merytorycznym przez M. C., a następnie wprowadzane i księgowane w ewidencji, do której A. W. i jej pracownicy posiadali zdalny dostęp za pośrednictwem sieci Internet oraz zapisywane na serwerze (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. M. C. na podstawie danych z ewidencji księgowej generowała także pliki jpk i przesyłała je do właściwego urzędu skarbowego, pozostawała ona także w kontakcie ze spółką w sprawach bieżących.

W każdym miesiącu M. C. przygotowywała w formie tabeli zestawienie z liczbą dokumentów zaksięgowanych w danym miesiącu. Dokument ten służył jedynie do naliczenia przez A. W. należnego jej za dany miesiąc wynagrodzenia, uzależnionego od liczby zaksięgowanych dokumentów.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. nigdy nie zgłaszała zastrzeżeń co do pracy A. W., nie kwestionował on także wartości faktur wystawianych z tytułu obsługi księgowej i nie domagał się przedstawiania zestawienia liczby zaksięgowanych dokumentów.

W grudniu 2020 roku M. C. wykonywała czynności z zakresu obsługi finansowo – księgowej zleceniodawcy dotyczące miesiąca listopada 2020 roku.

W styczniu 2021 roku M. C. wykonywała czynności z zakresu obsługi finansowo – księgowej zleceniodawcy dotyczące miesiąca grudnia 2020 roku.

zeznania świadka M. C. – protokół z rozprawy z dnia 02 września 2022 roku – k. 168-171 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:41-00:21:18), faktury – k. 28, 29 akt, zestawienia – k. 92-93 akt

W zakresie obsługi kadro – płacowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. czynności te w okresie od czerwca 2020 roku do stycznia 2021 roku z polecenia A. W. wykonywała M. G.. Każdego miesiąca przygotowywała ona (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zestawienia zobowiązań do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz urzędu skarbowego, przysyłała dokumenty do zgłoszenia, sporządzała listę płac.

W grudniu 2020 roku M. G. wykonywała czynności z zakresu obsługi kadrowo – płacowej dotyczące miesiąca listopada 2020 roku.

W styczniu 2021 roku M. G. wykonywała czynności z zakresu obsługi kadrowo – płacowej dotyczące miesiąca grudnia 2020 roku, w tym sporządzała deklaracje w sprawie podatku dochodowego za rok 2020 oraz dokumenty do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Czynności z zakresu obsługi kadrowo – płacowej były wykonywane na serwerze należącym do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł..

W okresie współpracy stron (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. nie zgłaszał zastrzeżeń co do pracy M. G..

zeznania świadka M. G. – protokół z rozprawy z dnia 02 września 2022 roku – k. 168-171 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:01-00:31:31), faktury – k. 28, 29 akt

Z tytułu świadczenia usług (...) wystawiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. m. in.:

- fakturę numer (...) z dnia 31 grudnia 2020 roku na kwotę 4 409,55 brutto, z terminem płatności do dnia 20 stycznia 2021 roku, faktura ta obejmowała rozliczenie usług księgowych świadczonych w miesiącu grudniu 2020 roku, a dotyczących księgowania dokumentów zleceniodawcy za miesiąc listopad 2020 roku oraz obsługi kadrowo – płacowej (wypłata za miesiąc listopad 2020 roku) w łącznej kwocie 1 485 złotych netto (obliczonej jako iloczyn 33 osób po stawce w kwocie 45 złotych netto),
- fakturę numer (...) z dnia 29 stycznia 2021 roku na kwotę 4 409,55 brutto, z terminem płatności do dnia 09 lutego 2021 roku, faktura ta obejmowała rozliczenie usług księgowych świadczonych w miesiącu styczniu 2021 roku, a dotyczących księgowania dokumentów zleceniodawcy za miesiąc grudzień 2020 roku oraz obsługi kadrowo – płacowej (wypłata za miesiąc grudzień 2020 roku) w łącznej kwocie 1 485 złotych netto (obliczonej jako iloczyn 33 osób po stawce w kwocie 45 złotych netto).

faktury – k. 28, 29 akt, zestawienia – k. 92-93 akt

W związku z brakiem zapłaty za wcześniejsze faktury, w piśmie z dnia 11 stycznia 2021 roku A. W. wypowiedziała (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umowę powołując się w treści oświadczenia na § 11 ust. 1 umowy i wskazując, że termin rozwiązania umowy zostaje przedłużony do czasu księgowego zamknięcia miesiąca grudnia 2020 roku, a usługi będą świadczone do dnia 31 grudnia 2020 roku.

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 11 stycznia 2021 roku – k. 30 akt, potwierdzenie nadania i odbioru – k. 31-32 akt

Mimo że wskazana zaległość nie została uregulowana, A. W. nadal wykonywała czynności księgowe i kadrowo – płacowe w styczniu 2021 roku, a dotyczące miesiąca grudnia 2020 roku na udostępnionym serwerze, a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Ł. dostarczał jej wymagane dokumenty.

zeznania świadka M. C. – protokół z rozprawy z dnia 02 września 2022 roku – k. 168-171 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:41-00:21:18), zeznania świadka M. G. – protokół z rozprawy z dnia 02 września 2022 roku – k. 168-171 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:01-00:31:31), wydruk korespondencji mailowej – k. 86, 87-88, 91, 96 akt

W ostatnich dniach miesiąca stycznia 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. pozbawił A. W. dostępu do serwera i znajdującego się tam oprogramowania uniemożliwiając jej tym samym wykonywanie jakichkolwiek dalszych czynności w programie księgowym oraz w zakresie obsługi kadrowo – płacowej.

zeznania świadka M. C. – protokół z rozprawy z dnia 02 września 2022 roku – k. 168-171 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:41-00:21:18), zeznania świadka M. G. – protokół z rozprawy z dnia 02 września 2022 roku – k. 168-171 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:01-00:31:31)

W dniu 18 lutego 2021 roku A. W. przekazała (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. będące w jej posiadaniu dokumenty księgowe tej spółki za okres od dnia 01 lipca 2020 roku do 31 grudnia 2020 roku.

protokół odbioru dokumentów – k. 94-95 akt

Dokumenty zwrócone przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. przekazał następnie A. K. z(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., z którym zawarł umowę o obsługę księgową i kadrowo – płacową od dnia 01 stycznia 2021 roku.

Przedmiotem tej umowy nie była kontrola księgowania dokonanych uprzednio przez A. W., a świadczenie usług w zakresie bieżącej obsługi księgowej i kadro – płacowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł..

W udostępnionej biuro rachunkowemu ewidencji księgowej pozwanego brak było księgowania dokumentów począwszy od miesiąca stycznia 2021 roku.

A. K. zaksięgowała przekazane jej przez (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. dokumenty w postaci wyciągów bankowych i faktur, a które nie zostały dotychczas ujęte w księgach rachunkowych.

W związku z przekazaniem przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. faktur i innych dokumentów, które nie zostały ujęte uprzednio w księgach rachunkowych, zaistniała potrzeba wykonania korekt deklaracji.

zeznania świadka A. K. – protokół z rozprawy z dnia 16 listopada 2022 roku – k. 182-183 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:29-00:13:00), wydruk korespondencji mailowej – k. 59 akt

Wobec braku uregulowania należności wynikających z faktur o numerach (...) A. W. wzywała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. do zapłaty kwoty 8 819,10 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych.

wezwanie do zapłaty – k. 33, 34 akt, potwierdzenie nadania – k. 44 akt

W piśmie z dnia 05 marca 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. odmówił zapłaty powyższych należności wskazując, że wynagrodzenie nie jest należne z uwagi na niewykonanie zobowiązań umownych. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. wezwał A. W. do ich wykonania, w terminie do dnia 25 marca 2021 roku, pod rygorem wypowiedzenia umowy i zlecenia wykonania usług na jej koszt i ryzyko.

pismo z dnia 05 marca 2021 roku – k. 60 akt, potwierdzenie nadania – k. 60v akt, wydruk śledzenia przesyłki – k. 61 akt

W piśmie z dnia 26 marca 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. złożył A. W. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 09 czerwca 2020 roku, z zachowaniem umownego okresu wypowiedzenia.

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy – k. 62 akt, potwierdzenie nadania i odbioru – k. 62v-63 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Wprawdzie pozwany kwestionował przedłożone przez powódkę zestawienie wskazujące na liczbę księgowanych dokumentów w danym miesiącu (k. 92-93 akt), od której uzależniona była wysokość wynagrodzenia powódki wskazując, że dokument ten ma charakter wyłącznie dokumentu prywatnego i nie stanowi dowodu istnienia po stronie powódki roszczenia o zapłatę oraz odpowiadającego mu obowiązku pozwanego zaspokojenia tego roszczenia, niemniej jednak przypomnieć należy, że jakkolwiek zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód jedynie tego, że zawarte w nich oświadczenia pochodzą od osoby, która je podpisała, a więc korzystają z domniemania prawdziwości w tym sensie, że tekst zawarty w dokumencie nie jest sfałszowany, nie dowodzą natomiast materialnej prawdziwości zawartego w nim oświadczenia, to ocena charakteru dokumentów prywatnych prowadzi do wniosku, że Sąd może oczywiście wyrokować także w oparciu o treść takich dokumentów (ta sama reguła dotyczy przypadku, gdy dokumenty z uwagi na brak podpisu nie stanowią dokumentów w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. będąc wówczas innym środkiem dowodowym, o jakim mowa w art. 309 k.p.c.), mając na względzie całokształt przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego (a więc o materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego rozstrzyga Sąd według ogólnych zasad oceny dowodów), a zwłaszcza w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi, co w niniejszej sprawie miało miejsce, jak bowiem wynikało z zeznań świadka M. C., to ona sporządzała takie zestawienie na wewnętrzne potrzeby powódki i potwierdziła, że dane te, zawarte w tymże zestawieniu, były zgodne ze stanem rzeczywistym w momencie jego sporządzania.

W ocenie Sądu zatem przedłożone przez powódkę dokumenty – zestawienia wskazujące na liczbę dokumentów zaksięgowanych przez powódkę w miesiącach, za które domaga się ona zapłaty wynagrodzenia (k. 92-93 akt) w pełni zasługują na uwzględnienie. Sąd miał przy tym na uwadze, że sam fakt wykonywania tego rodzaju zestawień przez powódkę w sytuacji, kiedy w umowie strony przewidziały rozliczenie według liczby zaksięgowanych dokumentów znajduje uzasadnienie, a został on potwierdzony także innym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym, jak już wskazano, zeznaniami świadka M. C., która wyraźnie zeznała, że zestawienia te służyły obliczeniu należnego powódce wynagrodzenia i były sporządzane na jej wewnętrzne potrzeby. Sąd miał również na uwadze, że umowa stron nie przewidywała obowiązku przedkładania takiego zestawienia do akceptacji, zaś liczbę zaksięgowanych dokumentów pozwany z łatwością mógł ustalić posiadając dostęp do systemu księgowego. W tym kontekście wskazać należy, że oceniając przedmiotowe zestawienie powódki Sąd miał również na względzie, że powódka księgowała dokumentów dokonywała w systemie pozwanego, do którego dostępu została przez niego pozbawiona pod koniec stycznia 2021 roku. W tej sytuacji nie miała ona możliwości innego aniżeli za pomocą zaoferowanych dowodów wykazania liczby zaksięgowanych przez nią dokumentów. Jednocześnie kwestionując moc dowodową spornego zestawienia, pozwany – mimo posiadanego dostępu do własnego systemu księgowego – nie przedłożył żadnego dowodu przeciwnego podważającego wiarygodność zestawienia powódki, a z którego wynikałoby, że powódka zaksięgowała mniejszą liczbę dokumentów albo nie zaksięgowała w danym miesiącu za określony miesiąc żadnych dokumentów. Wskazać przy tym należy, że z przedłożonych przez powódkę faktur objętych niniejszym postępowaniem wynika, że w każdym z dwóch miesięcy wykonywania usług finansowo – księgowych, tj. grudniu 2020 roku i styczniu 2021 roku obciążała ona pozwanego z tego tytułu kwotą 2 100 złotych netto. Zgodnie z zawartą umową powódce należne było wynagrodzenie w kwocie 1 800 złotych netto miesięcznie za zaksięgowanie od 151 do 190 sztuk dokumentów plus dodatkowe 300 złotych za zaksięgowanie do 50 sztuk dokumentów przekraczających liczbę 190 sztuk. Jednocześnie z przedłożonego przez powódkę zestawienia wynikało, że za miesiąc listopad 2020 roku zaksięgowała ona 237 dokumentów, a za miesiąc grudzień 2020 roku – 240 dokumentów. W obydwu zatem przypadkach należne powódce z tytułu świadczenia usług finansowo – księgowych wynagrodzenie wynosiło 2 100 złotych netto jako suma kwot 1 800 złotych netto oraz 300 złotych netto i takiego też wynagrodzenia powódka domagała się od pozwanego.

Sąd uwzględnił również oświadczenia stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną, a dotyczyło to zawarcia przez strony umowy w sprawie usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych i spraw kadrowo – płacowych, a także nieuregulowania przez pozwanego należności za świadczone przez powódkę usługi objęte dochodzonymi w pozwie fakturami.

Ustalając stan faktyczny i dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie Sąd oparł się także na zeznaniach świadków M. C., M. G. oraz A. K..

Odnosząc się do zeznań świadka M. C., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek wskazała, że jako pracownik powódki zajmowała się czynnościami o charakterze księgowym, tj. weryfikowała pod względem formalnym i merytorycznym otrzymane od pozwanego dokumenty księgowe, a następnie księgowała je, uzgadniała brakujące pozycje, jak też wysyłała pliki jpk do urzędu skarbowego. Jakkolwiek dokumenty te dotyczyły okresu do grudnia 2020 roku, to same czynności związane z ich księgowaniem – jak wskazała świadek – były wykonywane niemal do końca stycznia 2021 roku, kiedy to pozwany pozbawił powódkę dostępu do systemu księgowego na jego serwerze. Sąd dał wiarę również zeznaniom tego świadka, że sporządzana przez świadka tabela z zestawieniem liczby zaksięgowanych za dany miesiąc dokumentów księgowych pozwanego odpowiadała rzeczywistości. Pozwany nie zdołał przy tym podważyć wiarygodności zeznań tego świadka w powyższym zakresie.

Odnosząc się do zeznań świadka M. G., to Sąd uznał je za wiarygodne i oparł się na nich w szczególności ustalając, że świadek jako pracownik powódki zajmowała się sprawami kadrowo – płacowymi dotyczącymi pracobiorców pozwanego w spornym okresie (około 30 osób), potwierdziła ona również, że praca na rzecz pozwanego odbywała się przy wykorzystaniu sieci Internet, za pośrednictwem udostępnionego powódce serwera z oprogramowaniem pozwanego, a także, że pozwany nie uregulował na rzecz powódki płatności za świadczone przez nią usługi oraz pozbawił powódkę dostępu do przedmiotowego serwera pod koniec stycznia 2021 roku. Świadek potwierdziła przy tym, że jeszcze w styczniu 2021 roku wykonywała czynności kadrowo płacowe, w tym wysyłała deklaracje PIT do urzędu skarbowego.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania świadka A. K., która zajmowała się sprawami księgowymi i kadrowo – płacowymi pozwanego obejmującymi okres od stycznia 2021 roku, przy czym zakres jej obowiązków nie obejmował sprawdzenia prawidłowości poprzednich księgowania. Zeznania tego świadka potwierdziły jednak, że powódka dokonała zapisów rachunkowych, jak też czynności związanych z obsługą kadrowo – płacową za okres do miesiąca grudnia 2020 roku (co jak wynika z zeznań świadków – pracowników powódki – wykonywane było jeszcze w styczniu 2021 roku). Natomiast fakt, że świadek A. K. uzupełniała zapisy o dokumenty z okresu, w których pracowała powódka w żadnej zaś mierze nie świadczy samo przez się o nienależytym wykonaniu przez nią zobowiązania, jak wskazała bowiem świadek A. K., świadek już w czasie kiedy ją wiązała z pozwanym umowa otrzymała tę dokumentację i nie miała wiedzy, czy dokumentacją tą dysponowała także powódka, a więc czy jej niezaksięgowanie było wynikiem nienależytego działania powódki, czy też nieprzekazaniem jej tych dokumentów. Sąd miał przy tym na uwadze, że z zeznań tego świadka wynikało, że świadek musiała zaksięgować jakieś dokumenty za miesiąc grudzień, niemniej jednak było to związane z uzupełnianiem braków w dokumentacji na potrzeby opracowania sprawozdania finansowego. Powódka w niniejszej sprawie dochodzi natomiast od pozwanego zapłaty wynagrodzenia za usługi finansowo – księgowe i obsługę kadrowo – płacową, nie zaś za wykonanie sprawozdania finansowego.

Sąd nie przeprowadził dowodu z przesłuchania stron, albowiem w oświadczeniu złożonym na rozprawie w dniu 02 września 2022 roku pełnomocnicy stron cofnęli wnioski dowodowe w tym zakresie (k. 168 akt).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powódka A. W. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwoty 9 136,79 złotych wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 4 409,55 złotych za okres od dnia 21 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty i 4 409,55 złotych za okres od dnia 10 lutego 2021 roku do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia za wykonywane na rzecz

pozwanego w okresie od grudnia 2020 roku do stycznia 2021 roku usługi księgowo i kadrowo – płacowe (dotyczące dokumentacji z listopada – grudnia 2020 roku) – w zakresie kwoty 8 819,10 złotych oraz tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności – w zakresie kwoty 317,69 złotych.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. podnosił, że powódka nie wykonała zleconych jej prac, że wypowiedzenie umowy dokonane przez nią nie było skuteczne, a wystawione przez nią faktury były kwestionowane przez pozwanego tak co do zasady, jak i wysokości, czego konsekwencją było zwrócenie ich powódce z wnioskiem o korektę do kwoty zero złotych. Pozwany zarzucił także, że powódka wbrew treści łączącego strony stosunku prawnego nie podjęła próby mediacji lub innego pozasądowego rozwiązania sporu przed wszczęciem postępowania sądowego, jak również, że bezpodstawnie żąda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, w sytuacji gdy strony w umowie przewidziały wyłącznie odsetki ustawowe. Pozwany podniósł także zarzut niesprecyzowania tez dowodowych w punkcie IV pozwu dla wniosku dowodowego z dokumentów załączonych do pozwu oraz niewskazania przez powódkę, który konkretnie dowód został zawnioskowany na dany fakt, jak też brak wyszczególnienia przez nią faktów, które miały zostać wykazane tymi dowodami.

Poza sporem pozostawało, że w ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej zawarły one umowę w sprawie usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych i spraw kadrowo – płacowych, a także, że pozwany nie uregulował na rzecz powódki wynagrodzenia objętego fakturami dochodzonymi w niniejszym postępowaniu. Sporne natomiast, a przez to wymagające rozstrzygnięcia przez Sąd pozostawało, czy powódka wykonała swoje zobowiązanie i to w sposób należyty, zgodny z umową, jak też wysokość należnego jej wynagrodzenia.

W ocenie Sądu umowa zawarta przez strony była umową o świadczenie usług, do której stosuje się odpowiednio przepisy o umowie zlecenia (art. 734 k.c. w zw. z art. 750 k.c.). Stosownie do treści art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie (art. 735 § 1 k.c.).

Zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. strona jako dysponent toczącego się postępowania ostatecznie ponosi odpowiedzialność za jego wynik (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku: z dnia 07 marca 1997 roku, sygn. akt II CKN 70/96, z dnia 15 grudnia 1998 roku, sygn. akt I CKN 944/97, czy z dnia 07 lipca 1999 roku, sygn. akt II CKN 417/98). Strony są bowiem obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 k.c. polega więc z jednej strony na obciążeniu strony procesu obowiązkiem przekonania Sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 07 listopada 2007 roku, sygn. akt II CSK 293/07). Sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominać te, których nie wykazała w sposób przekonujący.

W okolicznościach niniejszej sprawy to zatem na powódcę A. W. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że wykonała ona w spornym okresie na rzecz pozwanego określone w umowie usługi w zakresie prowadzenia księgowości oraz spraw kadrowo – płacowych i że zobowiązanie swoje zrealizowała w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty umówionego wynagrodzenia.

W oparciu o całość materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy Sąd uznał, że w odniesieniu do żądania wynagrodzenia za wykonywane na rzecz pozwanego w okresie od grudnia 2020 roku do stycznia 2021 roku usługi księgowo i kadrowo – płacowe, a dotyczące listopada – grudnia 2020 roku powódka powyższemu obowiązkowi dowodowemu sprostała i za pomocą zaoferowanych dowodów w postaci dokumentów oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków zdołała wykazać, że usługi te wykonała i to w sposób prawidłowy. Powyższe wynika z przywołanego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, jakkolwiek nie sposób ustalić, jakie konkretnie czynności zostały wykonane, zwłaszcza że miały one powtarzalny charakter. Z zeznań świadka M. C. – pracownika powódki wynikało

bowiem, że usługi były świadczone w ten sposób, że przekazane dokumenty księgowo pozwanego były przez świadka weryfikowane, wprowadzane i księgowane w ewidencji pozwanego, do której powódka i jej pracownicy posiadali zdalny dostęp za pośrednictwem sieci Internet. Wprowadzone dokumenty były następnie zapisywane na serwerze pozwanego. Świadek wskazała także, że w wykonaniu łączącej strony umowy przygotowywała też pliki jpk do urzędu skarbowego, wyliczała i przekazywała pozwanej spółce informacje o wysokości zobowiązań podatkowych do zapłaty, służyła także pomocą w bieżących sprawach bieżących.

Oprócz przedmiotowych czynności powódka wykazała ponadto, że w okresie, za który domaga się wynagrodzenia zajmowała się także obsługą kadrowo – płacową pozwanego. Z zeznań świadka M. G. wynikało, że obsługa ta dotyczyła około 30 pracowników pozwanego i że polegała ona m. in. na sporządzaniu listy płac za poszczególne miesiące, sporządzaniu zgłoszeń i rejestracji ubezpieczonych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, dokonywaniu rozliczeń rocznych podatku dochodowego, czy deklaracji PIT-11 pracowników.

Wobec powyższego należało zatem uznać, że powódka usługi na rzecz pozwanego świadczyła, stosownie do jego zapotrzebowania, a także na podstawie udostępnionych przez niego dokumentów i informacji, co znajduje potwierdzenie także w zeznaniach świadka A. K.. Jednocześnie jakkolwiek nie sposób ustalić, jakie konkretnie czynności zostały wykonane, tym niemniej nie sposób uznać, że pozwana spółka nie reagowałaby na fakt niewykonywania czynności księgowych i kadrowo – płacowych przez okres pół roku i nie podjęłaby decyzji w zakresie zmiany biura rachunkowego. Pozwany nie przedstawił również żadnych wezwań z urzędu skarbowego, czy też dokumentów wskazujących na sankcje na niego nałożone wskutek niezłożenia np. koniecznych dokumentów księgowych, czy kadrowych.

Kwestia liczby zaksięgowanych dokumentów przez powódkę, od której zależała wysokość jej wynagrodzenia (liczba pracobiorców pozwanego w wskazana w fakturach nie była kwestionowana) również została zdaniem Sądu przez powódkę wystarczająco wykazana, zważywszy, że wobec braku dostępu do programu księgowego, na którym powódka pracowała w okresie współpracy z pozwanym, nie miała ona możliwości wykazania owej liczby inaczej niż zeznaniami świadków oraz dokumentami od niej pochodzącymi (zestawienie – k. 92-93 akt), a które na podstawie całokształtu przeprowadzonych w sprawie dowodów Sąd uznał za wiarygodne. Samo zaś wyliczenie wynagrodzenia przez powódkę zostało dokonane w sposób zgodny z postanowieniami umowy. W tym miejscu raz jeszcze wskazać należy, że umowa łącząca strony nie zobowiązywała powódki ani do sporządzania takiego zestawienia ani tym bardziej do przedkładania go pozwanemu w celu akceptacji przed wystawieniem faktury, powódka zestawienie to – co logiczne – sporządzała na własne potrzeby, by prawidłowo – w zależności od liczby przekazanych do księgowania dokumentów – określić na podstawie § 11 ust. 1 umowy swoje wynagrodzenie. Jednocześnie jak już zasygnalizowano we wcześniejszej części uzasadnienia pozwany miał nieograniczony dostęp do swojego systemu księgowego, także w czasie trwania procesu, a zatem bez jakichkolwiek przeszkód mógł dokonać sprawdzenia wskazanej przez powódkę liczby dokumentów przekazanych za dany miesiąc. Mimo tego nie przejawiał jakiejkolwiek inicjatywy dowodowej w wykazaniu, że liczba ta – wskazana przez powódkę – była inna poprzestając na gołosłownym kwestionowaniu przygotowanego przez nią zestawienia i nie oferując Sądowi żadnego dowodu podważającego jego wiarygodność. Jak zaś wynikało z zestawienia powódki, powódka w grudniu 2020 roku zaksięgowała 237 dokumentów pozwanego z miesiąca listopada 2020 roku, natomiast w styczniu 2021 roku – 240 dokumentów z miesiąca grudnia 2021 roku. Zgodnie zatem z zawartą umową (§ 11 ust. 1) z tego tytułu należne było jej wynagrodzenie w kwocie 2 100 złotych netto za każdy miesiąc i takie też kwoty powódka naliczyła pozwanemu wskazując je w spornych fakturach. Co zaś się tyczy obsługi kadrowo – płacowej, to zgodnie z § 3 ust. 16 umowy powódce z tego tytułu należne było wynagrodzenie ryczałtowe naliczane od jednego pracobiorcy, co do zasady w kwocie 45 złotych netto miesięcznie. Powódka za czynności w miesiącu grudniu 2020 roku i styczniu 2021 roku naliczyła pozwanemu wynagrodzenie z tytułu obsługi kadrowo – płacowej 33 osób. Uwzględniając, że pozwany – choć kwestionował powództwo co do wysokości – nie zgłosił żadnych konkretnych merytorycznych zarzutów co do sposobu dokonania naliczeń w tym zakresie, Sąd przyjął, że powódka w okresie, za jaki domaga się zapłaty wynagrodzenia, obsługiwała miesięcznie 33 pracobiorców pozwanego. W tym kontekście bowiem nie dosyć, że pozwany nie zaprzeczył wskazywanej przez nią w tym zakresie liczbie, to nie wykazał w toku postępowania, ażeby liczba ta była niższa.

Sąd nie uznał przy tym za zasadny zarzutu pozwanego w przedmiocie braku przedkładania przez powódkę pozwanemu zestawień obejmujących liczbę zaksięgowanych w danym miesiącu dokumentów. Pozwany podnosił w tym zakresie, że powódka nigdy nie przedstawiła mu tychże zestawień, jak również, że pozwany zestawień takich nie akceptował. Zdaniem Sądu zarzut ten był chybiony, albowiem z treści zawartej przez strony umowy nie wynika, ażeby powódka przed wystawieniem faktury zobowiązana była do przedstawiania pozwanemu jakichkolwiek zestawień obejmujących liczbę zaksięgowanych dokumentów, tym bardziej do uzyskania akceptacji pozwanego co do wskazanych w takim zestawieniu wartości. Z zeznań świadka M. C. wynikało, że dokumenty te miały charakter wewnętrzny i służyły powódce do obliczania wysokości należnego jej za dany miesiąc wynagrodzenia. Dopiero w sytuacji, kiedy klient powódki kwestionował wysokość naliczonego przez nią wynagrodzenia, dokument taki był mu udostępniany, przy czym żaden dowód nie potwierdzał, aby pozwany domagał się przedstawienia mu takiego zestawienia, czy w inny sposób wykazania wskazanej w fakturze kwoty.

Pozwany zarzucał również, że powódka nienależycie wykonała umowę i konieczne okazało się ponowne księgowanie dokumentów z okresu objętego pracą powódki. Zarzut ten pozostał jednak gołosłowny. Z zeznań świadka A. K. wynikało bowiem, że księgowała ona wprawdzie niektóre dokumenty za poprzedni okres, niemniej jednak konieczność sporządzenia korekt deklaracji oraz uzupełnienia plików jpk była wynikiem tych doksięgowania, a nie weryfikacji dokumentów już zaksięgowanych. Natomiast okoliczność, że zaszła potrzeba zaksięgowania przekazanych świadkowi dokumentów (i w konsekwencji złożenia korekt deklaracji) nie prowadzi automatycznie do wniosku, że powódka nienależycie wykonała umowę. Konieczność sporządzania korekt powstaje bowiem w sytuacji późniejszego wystawienia faktur dotyczących już zaksięgowanego okresu lub w sytuacji, kiedy faktury dotyczące zaksięgowanego okresu zostaną przekazane z opóźnieniem, na co wskazywała świadek. Nie można zatem uznać, aby pozwany wykazał, by sama w sobie konieczność doksięgowania dokumentów za okres objęty współpracą z powódką wynikała z jakichkolwiek zaniedbań powódki, a nie z faktu późniejszego powstania, czy też późniejszego przekazania przez pozwaną spółkę tych dokumentów do księgowania. Sąd miał także na względzie, że choć pozwany zarzucał powódce, że nie wykonała ona przyjętych na siebie zobowiązań, to nie wskazał ani też nie wykazał, jakich konkretnie czynności powódka nie wykonała, w tym w szczególności, by przekazywał powódce konkretne czynności do wykonania zgodnie z umową, a powódka ich nie wykonała. Wręcz przeciwnie, z zeznań świadka M. C. wynikało, że służyła ona pomocą pozwanemu także w bieżących sprawach. Sąd zważył, że jeżeli rzeczywiście powódka nie wykonywałaby na rzecz pozwanego spornych czynności bądź wykonywałaby je nienależycie, to w ewidencji księgowej pozwanego za miesiące listopad i grudzień 2020 roku brak byłoby jakichkolwiek dokumentów umożliwiających sporządzenie np. plików jpk, deklaracji na podatek dochodowy, czy wyliczenia zobowiązań podatkowych pozwanego. A skoro – jak wynika z przeprowadzonych dowodów – powódka dokumenty te wytworzyła oraz dokonała stosownych obliczeń, przekazując te dane pozwanemu, to należało – w braku dowodów przeciwnych – uznać, że należycie wykonywała ona swoje usługi na rzecz pozwanej spółki. Jeżeli tak by nie było pozwany z całą pewnością dysponowałby wezwaniami z urzędu skarbowego, czy też dokumentami wskazującymi na sankcje na niego nałożone wskutek niezłożenia koniecznych dokumentów księgowych. Takich dokumentów pozwany natomiast nie przedłożył, a z zeznań świadka A. K. wynikało, że przejmując obsługę księgową pozwanego księgowała ona dokumenty za styczeń 2021 roku, a jedynie w związku z koniecznością przygotowania sprawozdania finansowego uzupełniała ona braki w dokumentacji księgowej za grudzień 2020 roku. Nie wynika z tego jednakże, co ponownie należy podkreślić, że A. K. uzupełniała braki powódki, mogły to bowiem być dokumenty, których powódce wcześniej nie przekazano. Wskazać także należy, że z zeznań powyższego świadka wynikało, że złożyła ona w imieniu pozwanego deklarację CIT – 8 za 2020 rok w sprawie podatku dochodowego od osób prawnych i że zapisy księgowe do tej deklaracji były już wykonane. Jeżeli powódka nie wykonywałaby należycie całości swoich zobowiązań, brak byłoby takich zapisów, ewentualnie wymagałyby one korekty. Świadek A. K. nie potwierdziła natomiast, ażeby taka potrzeba wynikła z przyczyn leżących po stronie powódki. Na uwadze należy mieć także i to, że pozwany w żaden sposób nie wykazał, jakie dane i jakie dokumenty przekazał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., mogły to być wszystkie dokumenty, na których pracowała powódka, a mogła być to tylko ich część, co więcej pozwany mógł spółce tej przekazać także dokumenty, których wcześniej nie przedłożono powódce. W tej sytuacji zatem, nawet jeśli z zeznań świadka A. K. wynikało, że jakiś dokumentów z grudnia 2020 roku powódka nie zaksięgowała, to brak było podstaw do przyjęcia, że stanowiło to

nienależyte wykonanie przez nią umowy, albowiem pozwany nie zdołał wykazać, że dotyczyło to dokumentu, jakim powódka wykonując usługę dysponowała.

Mając na względzie powyższe w ocenie Sądu zasadne pozostawało żądanie powódki w zakresie zapłaty wynagrodzenia za usługi księgowe i kadrowo – płacowe świadczone przez powódkę na rzecz pozwanego w okresie od grudnia 2020 roku do stycznia 2021 roku, a dotyczące dokumentacji za listopad – grudzień 2020 roku.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego skuteczności wypowiedzenia umowy, wskazać należy, że zgodnie z § 13 i § 14 umowy została ona zawarta na czas nieokreślony począwszy od miesiąca stycznia 2020 roku, a strony miały prawo ją wypowiedzieć bez podawania przyczyny wypowiedzenia z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia (§ 13 ust. 17 umowy). Niezależnie od powyższego zleceniobiorca uprawniony był rozwiązać umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia w przypadku braku płatności wynagrodzenia za okres dłuższy aniżeli miesięczny (§ 11 ust. 9 w zw. z § 11 ust. 1 umowy).

Niesporne w sprawie było, że powódka w piśmie z dnia 11 stycznia 2021 roku (k. 30 akt) złożyła pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wskazując jako przyczynę niedochowanie terminów dotyczących ustaleń zawartych w § 11 pkt 1 umowy. Jednocześnie nie budzi wątpliwości Sądu, że brak wskazania w treści oświadczenia, że jest ono oparte na zapisie § 11 pkt 9 umowy nie czyni go w żadnej mierze nieskutecznym. Uznać zatem należało, że do rozwiązania umowy stron doszło w dniu 14 stycznia 2021 roku, tj. w dacie doręczenia tegoż oświadczenia pozwanej spółce (k. 32 akt), co powoduje, że późniejsze oświadczenie pozwanego z marca 2021 roku o rozwiązaniu umowy z zachowaniem okresu wypowiedzenia pozostawało nie tyle bezskuteczne, co było bezprzedmiotowe – umowa nie wiązała już bowiem w tym czasie stron.

Odnosząc się zaś do zarzutu, że pozwany kwestionował przedmiotowe faktury powódki jeszcze przed procesem, czego następstwem było zwrócenie ich powódce bez księgowania z wnioskiem o korektę do kwoty zero złotych, to Sąd zważył, że pozwany po otrzymaniu tych faktur i po wezwaniu do ich zapłaty, kiedy to stron nie łączyła już umowa, w piśmie z dnia 05 marca 2021 roku (k. 60 akt) wezwał powódkę do wykonania zobowiązań umownych wskazując, że faktur przez nią wystawionych nie uznaje. W ocenie Sądu działania te były pozorne, gdyż przede wszystkim jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w marcu 2021 roku powódka pozbawiona była już dostępu do ewidencji księgowej pozwanego i nawet jeśli by chciały dalej świadczyć usługi, nie miała już technicznie takiej możliwości, tym bardziej, że pozwany był świadomy, że stron nie łączy już umowa, gdyż na początku 2021 roku powierzył obsługę księgową i kadrowo – placową innemu podmiotowi, tj. (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

Odnosząc się zaś do zarzutu pozwanego, że powódka wbrew treści łączącego strony stosunku prawnego nie podjęła próby mediacji lub innego pozasądowego rozwiązania sporu przed wszczęciem postępowania sądowego, również i ten zarzut Sąd uznał za chybiony.

Wprawdzie zgodnie z treścią § 13 ust. 18 umowy – wszelkie spory mogące wynikać z wadliwej realizacji bądź zaniechania wykonania zobowiązań strony miały rozwiązywać w drodze mediacji, niemniej jednak powódka zaferowanymi przez siebie dowodami w postaci zeznań świadka M. C. oraz wydruku z korespondencji mailowej wykazała, że strony prowadziły wcześniej rozmowy w przedmiocie polubownego rozwiązania sporu dotyczącego zaległych płatności, jak również, że pozwany zadeklarował dokonanie spłaty tych należności w terminie do końca grudnia 2020 roku. Nadto powódka przedłożyła także wezwania do zapłaty, w których wzywała pozwanego do zapłaty kwoty 8 819,10 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych tytułem nieopłaconych faktur objętych niniejszym procesem, jednakże bezskutecznie. W tej sytuacji zdaniem Sądu powódka wykazała, że podjęła próby polubownego rozwiązania sporu, które nie przyniosły jednak rezultatu, to zaś skutkowało wszczęciem postępowania sądowego.

Na uwzględnienie nie zasługiwał ponadto także zarzut pozwanego dotyczący niesprecyzowania tez dowodowych, nie miał on znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i przeprowadzonych dowodów, albowiem w uzasadnieniu pozwu powódka wskazała fakty, które wnioskowanymi dokumentami miały zostać wykazane.

Odnosząc się zaś do zarzutu bezpodstawnego żądania przez powódkę zasądzenia odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, w sytuacji gdy strony w umowie przewidziały wyłącznie odsetki ustawowe, to Sąd miał na uwadze, że z uwagi na cofnięcie wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, nie było możliwe ustalenie zgodnej woli stron w tym zakresie, wobec czego zasadnicze znaczenie miał rezultat wykładni tekstu umowy z uwzględnieniem wskazań z art. 65 § 1 k.c. (tak Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 stycznia 2015 roku, sygn. akt I ACa 669/14). Mając powyższe na względzie, jak również fakt, że strony łączyły transakcje handlowe w rozumieniu ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniu w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) oraz że odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych są jednym z trzech obecnie występujących rodzajów odsetek ustawowych, w świetle zapisów umowy i obowiązującego w dacie wniesienia pozwu stanu prawnego powódka mogła w ocenie Sądu domagać się zasądzenia na swoją rzecz tego rodzaju odsetek ustawowych.

Nadto uzasadnione było również żądanie powódki w zakresie kwoty 317,69 złotych dochodzone na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniem w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893), zgodnie z którym wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności (przy wskazanej wartości świadczenia pieniężnego) stanowiąca równowartość kwoty 70 euro, a jest ona ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, przy czym uprawnienie wierzyciela (tu: powódki) jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków poza tym, że spełnił on swoje świadczenie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Jest to uprawnienie, które nie zależy też od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakikolwiek uszczerbek związany ze spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem.

Mając na uwadze całokształt powyższych okoliczności Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie § 11 ust. 1 oraz § 3 ust. 16 umowy z dnia 09 czerwca 2020 roku w zw. z art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c. w zw. z art. 65 k.c. w zw. z art. 4, 7 i art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniem w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz powódki A. W. kwotę kwoty 9 136,79 złotych wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 4 409,55 złotych za okres od dnia 21 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty i 4 409,55 złotych za okres od dnia 10 lutego 2021 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł natomiast w punkcie drugim wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) zasądając od pozwanego jako strony przegrywającej na rzecz powódki – jako strony wygrywającej niniejszy proces – zwrot poniesionych przez nią kosztów procesu w kwocie 2 317 złotych obejmujących opłatę sądową od pozwu w kwocie 500 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1 800 złotych – wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 27 lutego 2023 roku